

Het Rijk
Sonderlant

Een gevaarlijke
opdracht

Myrna Spil

Het Rijk Sonderlant

DEEL 1

Een gevaarlijke
opdracht

Brave New Books

Colofon

Copyright © 2026 Myrna Spil

Eerste druk, april 2026

Omslagontwerp, illustratie en vormgeving:

Karina Chitu Silivestru, Hans Lodewijkx en Bloem van Oort

ISBN 9789465386997

NUR 283

Uitgeverij: Brave New Books

www.bravenewbooks.nl/myrnaspil

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Je maakt de grenzen zelf,
dat is het leuke van fantasie.*

TONKE DRAGT

HET DONKER

In de nacht dat ik mijn vader en moeder afluisterde, begon het avontuur, maar dat wist ik toen nog niet.

Ik lag te woelen in mijn bed en trok de dekens stevig om mij heen, maar het hielp niets – ik rilde nog steeds. Ik spitste mijn oren en lette op vreemde geluiden in het kasteel, zoals geritsel of sluipende voeten. Het was stil, te stil. Alleen de paarden snoven in hun stallen onder mijn kamer, terwijl ze met hun hoeven over de grond schraaptten. Ik lag klaarwakker in mijn bed en staarde uit het open torenraam naar de nachtelijke hemel, waar een enkele ster twinkelde.

Vandaag was een nare dag. Ik wachtte bij de poort tot de mensen kwamen die raad wilden vragen aan mijn ouders, want mijn vriendin zou meekomen met haar vader. We speelden vaak in de kasteeltuinen of we pikten broodjes uit de keukens als haar vader met mijn ouders sprak. Maar ze kwam niet. Ik trok een stoffenhandelaar aan zijn mouw en vroeg of hij mijn speelkameraadje en haar vader had gezien. Hij keek schichtig naar links en naar rechts en fluisterde: ‘Niet over praten, prinses Mus. De muren hebben oren.’

Buiten de poort reed een groep vreemde soldaten stapvoets langs. Ze droegen zwarte helmen en schilden met een paarse rand. De wasvrouw liep snel weg toen ze hen zag. Anderen keken naar de grond en maakten zich klein. Niemand wilde meer praten, de mensen slopen terug naar huis. Ik was alleen en de middag leek heel lang te duren. Waarom was mijn vriendin niet gekomen? Had ik iets verkeerd gezegd? Was ze

boos op mij? We waren toch vriendinnen? En waarom mocht ik er niet over praten?

In bed dacht ik terug aan de laatste keer dat ik met haar had gespeeld. De kok had toen speciaal voor ons mijn lievelingskoek gebakken, met kaneel en appelschijfjes. Bij de gedachte aan de geur van gebakken appels liep het water in mijn mond. Mijn buik rommelde. Stilletjes, zodat ik niemand wakker zou maken, liet ik mij onder de dekens vandaan glijden. Op mijn blote voeten sloop ik de wenteltrap af, om te zien of er nog wat lekkers te vinden was in de keukens. De grijze stenen van de trap waren ijskoud en al snel voelde ik mijn tenen niet meer. Ik klemde mijn kaken op elkaar om het klapperen van mijn tanden te stoppen.

Een zacht schijnsel viel door een spleet van de zware houten deur van het woonvertrek. De balken in het plafond vormden grillige schaduwen. Toen ik dichterbij kwam hoorde ik fluisteren. Ik herkende het gedempte stemgeluid van mijn vader en moeder, ze praatten op een toon alsof ze eigenlijk hardop wilden discussiëren en het met moeite binnenhielden. Ik besloot te gaan kijken, want dit gesprek klonk niet normaal. Er was wat aan de hand, ik kreeg er een knoop van in mijn maag.

Ik wurmde mij zonder een geluid te maken door de kier van de deur. Ze hadden niets gemerkt. Snel schoof ik achter het dikke fluwelen gordijn dat naast de deur hing en spitste mijn oren. Mijn koude voeten was ik allang vergeten en ook mijn koekjeshonger was ineens verdwenen. Door een smalle spleet in het gordijn zag ik mijn ouders. Mijn vader ijsbeerde voor de haard tegenover de deur. Het vuur wierp een oranje gloed op zijn gezicht. Hij plukte aan zijn baard terwijl hij heen en weer liep. Mijn moeder zat kaarsrecht op haar eikenhouten stoel, haar lange haren schitterden in het licht van het vuur. Normaal waren ze zilverkleurig, nu leken ze van goud.

‘Het kan niet. Nee, het kan niet. Echt niet,’ zei mijn vader. ‘Die vrouw is geváárlíjk. Je weet hoe ze is. Het kan niet. Het kan gewoon niet. Hoe moeten we onze Mus beschermen?’

‘Misschien kan ik Aranea op andere gedachten brengen.’

‘Denk je dat echt?’

‘We beschermen Mus niet door ons hier te verstoppen en niets te doen.’ Mijn moeder stond opeens op, stoelpoten krasten over de vloer. Ze begon ook te ijsberen. Haar gestalte stak donker af tegen de gloed van het vuur. Mijn vader friemelde nerveus aan zijn baard.

‘Maar wat nou als Aranea haar krachten tégen je gebruikt? Ik vertrouw haar niet, liefste.’

‘Ik moet wat doen. Ik ben de oudste, ik ben de troonopvolgster, dus dat is mijn taak.’

‘Je weet wat het betekent, wat je trotseert. Je zus zal echt niet aarzelen om je te vernietigen. Ik denk zelfs dat ze daar plezier in zou hebben. Ze heeft een kwaadaardig karakter. Het is echt veel te gevaarlijk, mijn liefste.’ Mijn vader klonk bezorgd.

‘En toch denk ik dat ik de enige ben die er nog iets aan kan doen. Misschien luistert ze naar mij. Ik moet het proberen.’ Mijn moeder stond stil en keek hem aan. ‘Ik heb besloten,’ vervolgde ze. ‘Ik ga naar haar toe in Sonderburgh. Het moet afgelopen zijn met haar schrikbewind, ik ga haar betovering verbreken en de macht terughalen. Aranea mag van mij in de burcht wonen, mits ze de bewoners niet langer tiranniseert. Het land moet weer kleur en plezier krijgen, zoals vroeger. En de verdwenen mensen moeten terugkeren.’

Mijn vader kromp ineem. Hij zei niets, want dit soort discussies kan je niet winnen van mijn moeder.

Ik begon als vanzelf op mijn vingernagel te bijten, daar achter het gordijn.

‘En ik wil dat jij een eed aflegt dat je hier in ons kasteel blijft,’ zei mijn moeder met stemverheffing.

‘Voor de zekerheid, om het te beschermen. En vooral om onze dochter te verdedigen tegen mensen die haar kwaad willen doen. Zonder magie kan jij weinig tegen mijn zus beginnen. Blijf hier en bescherm de kennis van de makers en de hoeders, bescherm ons thuis, verlaat het kasteel niet. Dat is wat ik je vraag.’

Mijn vader knikte. Hij aaide over haar wang en legde even zijn voorhoofd tegen het hare. ‘Ik zie dat je besluit vaststaat en ik zal hier blijven om ons kasteel te verdedigen als dat nodig is. En ons Musje, vooral om haar te behoeden voor kwaadaardige praktijken. Ik zal doen wat je vraagt.’

Er ging een rilling over mijn rug: mijn tante was het gevaar en mijn moeder ging haar tegenhouden. Zou ze dat kunnen? Zou ze wel terugkomen? Ik sloop terug langs de wenteltrap naar mijn kamer in de toren. Mijn moeder zou weggaan, echode het in mijn hoofd. Er liep nog een rilling over mijn rug en er prikten tranen in mijn ogen. Ik kroop in mijn bed en trok de dekens over mijn hoofd. Gedachten maalden door mijn hoofd. Mijn moeder was speciaal en zonder haar voelde ik mij alleen en onbeschermd. Dit jaar waren we begonnen met mijn inwijding in de magie.

‘Ik vertel je de geheimen van onze voorouders. Dus luister goed en val mij niet in de rede,’ had ze gezegd.

‘Je moet weten waar je magische kracht vandaan komt. Ik heb hem van mijn moeder geërfd en jij zal de magie van mij krijgen. Maar eerst moet je veel leren en onthouden, en gaan we oefenen. We beginnen met Virtus.’

Ze vertelde over de boog Virtus, die ik van haar had gekregen. De boog met de zilveren pijlen schoot nooit mis, maar ik mocht hem nog niet tegen anderen gebruiken. Tot ik Virtus kon hanteren zou mijn moeder ons beschermen, zei ze. Dat had ze gedaan tot nu. Tot tante Aranea de macht had gegrepen en mijn moeder weg ging om haar te stoppen.

De ochtend nadat ik het gesprek tussen mijn vader en moeder had afgeluisterd, liet mijn moeder haar beste paard zadelen en haar reisbenodigdheden pakken. Ze sloeg haar armen om mij heen en gaf mij een kus op mijn voorhoofd.

‘Lieve Mus, ik moet weg om tante Aranea te spreken. Ik ga naar onze hoofdstad Sonderburgh, waar ze woont. Dus papa en jij zijn een tijdje alleen hier in het kasteel. Maar wees gerust, ik kom snel weer terug, daarvan ben ik overtuigd. Ik denk dat ik over twee weken hier weer door de poort kom rijden. Houd moed en zorg er samen voor dat het hier thuis goed blijft gaan. En als jullie je moeten verdedigen, als het echt niet anders kan, gebruik dan Virtus. Ik hoop dat het niet nodig zal zijn, maar onthoud dat je Virtus hebt als het misgaat.’

Ik slikte en klemde mijn armen om haar nek. Ze klonk heel zeker van haar zaak, maar ik was het gesprek van de avond ervoor nog niet vergeten. Na een laatste knuffel stond ze op en legde mijn hand in die van mijn vader. Hij sloeg zijn arm om mijn schouders. Samen zwaaiden we haar uit, terwijl ze door de poort naar buiten galoppeerde. Ze denderde over de ophaalbrug die over de slotgracht boog en verdween in de mist, naar het oosten, richting Sonderburgh. Haar lange, zilverkleurige haren wapperden in het ritme van de galop.

Vader en ik zuchtten tegelijkertijd. Het was tijd om naar binnen te gaan, ineens had ik het koud.

HET BOEK VAN DE GROENE DRAAK

Naarmate de tijd verstreek keken mijn vader en ik steeds vaker uit het raam in de toren om te zien of mijn moeder er al aankwam. Ik vroeg aan een koerier of hij een bericht van haar had gehad. Hij schudde zijn hoofd en het leek alsof er medelijden in zijn ogen stond. Zonder iets te zeggen liep hij naar mijn vader. Die vroeg ‘En?’ Weer schudde de koerier zijn hoofd. Hij gaf vader wat papieren, draaide zich om en maakte dat hij wegkwam. Deze keer had hij geen roddels en geen grappen voor ons.

Mijn vader probeerde de moed erin te houden. Hij vroeg mij hoe het ging met paardrijden. Mijn moeder had mij dat al geleerd en ik had zelfs al een eigen paard: Flux, het paard waar zij vroeger op reed. Flux is het liefste en mooiste dier dat ik ooit heb gekend. Ze is niet groot, maar precies goed, heeft bruine ogen en een lichte vacht. Ze is snel, wendbaar en durft over brede sloten te springen. Toen ik Flux kreeg was ik zo blij en trots dat ik de hele dag met haar had rondgereden op de binnenplaats, met een brede lach op mijn gezicht.

‘Nou, Mus,’ zei vader, ‘zullen we dan maar een stukje over de landerijen rijden? Die horen bij ons kasteel, dus dat mag van je moeder.’ Mijn hart roffelde van plezier. Ik liep met hem door de brede houten voordeur naar de binnenplaats, die we schuin overstaken tot bij de stallen. Die zijn goed onderhouden, met stro op de vloer en halve deuren, zodat de paarden naar buiten kunnen kijken.

Omdat mijn slaapkamer in de toren er precies boven ligt, kan ik vanuit het torenraam zo op het dak van Flux stappen als ik dat wil, maar dat heb ik niet aan mijn ouders verteld.

Vader en ik gingen de stallen binnen om de paarden te zadelen. Ik aaide Flux over haar hoofd en ze legde even haar neus op mijn schouder. We gingen eropuit om de landerijen te inspecteren en om te horen of mensen nieuws van mijn moeder hadden. Maar we gingen niet ver, want dat had vader gezworen. Niemand had nieuws. Toen we terug waren in het kasteel waren we allebei een beetje verdrietig, maar dat durfden we niet tegen elkaar te zeggen.

Mijn moeder was nu al acht weken geleden vertrokken. Ze had al die tijd niets van zich laten horen. Waarom had ze bij tante Aranea geen boodschapper gestuurd? Ik kon niet meer slapen omdat ik haar zo miste.

Vader was ten einde raad. Hij ijsbeerde uren voor de haard, zuchtte en plukte aan zijn baard. In enkele weken tijd was zijn golvende haar grijs geworden, grijs met een tapijt van knopen en klitten. Soms keek hij mij van opzij aan met een droevige blik in zijn bruine ogen.

Steeds vaker glipte hij weg naar de Verboden Kamer, boven in de toren. Die kamer oefende al zolang ik mij kon herinneren een enorme aantrekkingskracht op mij uit. Ik had uiteraard de deur geprobeerd, maar die was op slot. Alleen vader had de sleutel, een glimmend koperen geval, dat hij aan een ketting om zijn middel droeg.

Op een dag, toen de schaduwen dieper waren dan ooit en zich als knokige handen om ons kasteel kromden, stond vader op van zijn troon. Hij trok zijn mantel strakker om zich heen en keek mij indringend aan. Mijn hartslag vertraagde, even kon ik niet bewegen.

‘Kom, Mus,’ zei hij. ‘Ik kan het niet meer aanzien, je moeder is al zo lang weg. Er is iets gebeurd, dat kan niet anders. Het is tijd dat wij actie ondernemen en dat ik je de Verboden Kamer laat zien. Ik heb een eed aan je moeder gezworen dat ik het kasteel niet zal verlaten en het zal bewaken. Dat doe ik, ik zal die eed niet breken. Maar het zijn donkere tijden. Dus het is tijd dat ik je meegeef wat ik je wel kan geven. En dat jij haar gaat zoeken.’ Hij draaide zich om en liep de wenteltrap op.

De Verboden Kamer. Eindelijk zou ik weten wat er zich achter die deur bevond. Ik rilde en liep achter vader aan. Hij begon te spreken terwijl we de wenteltrap hoger en hoger beklommen.

‘In de Verboden Kamer bewaren we een grote schat, die kansen biedt maar die ook heel gevaarlijk kan zijn,’ zei hij. ‘Die schat is het Boek van de Groene Draak, het boek van de historie en de toekomst. Dit boek bevat de geschiedenis van het geslacht van onze voorouders. Maar niet alleen de geschiedenis, het boek bevat ook een opdracht voor de toekomst. Per dag heeft het boek één pagina, waarop afbeeldingen, uitspraken en voorspellingen staan. Alleen de Bewaarder mag het boek openen. Alleen degene die het aangaat, de rechtmatige lezer, zal de inhoud begrijpen en zal zich door het boek kunnen laten leiden. Nee, zal zich door het boek moeten laten leiden.’

Ik was er stil van.

Boven in de toren, voorbij mijn slaapkamer en de vertrekken van mijn ouders, was een kleine deur. De sleutel die vader bij zich had paste perfect in het slot en de deur zwaaide soepel open. De Verboden Kamer was een kleine ronde kamer zonder ramen. De houten vloer kraakte onder onze voeten. Er stonden kaarsen in een standaard. Aan de muren hingen tapijten met afbeeldingen van ridders en jonkvrouwen en van gevechten tussen mannen op paarden. Er waren

geen stoelen in de Verboden Kamer, alleen een tafel gemaakt van donker hout. Op die tafel lag een dik boek op een standaard. Het was gemaakt van perkament en de bladzijden waren aan de zijkant met goud bedekt. Gebruiksvlekken en robijnen op de donkere leren band vochten met elkaar om mijn aandacht. Op de omslag stond een groene draak, die even met zijn staart leek te zwaaien toen vader het boek opensloeg en langzaam begon te bladeren.

‘Ik ben de Bewaarder van het boek en laat je twee bladzijden zien,’ zei hij. ‘Later, als ik er niet meer ben, zal jij Bewaarder worden. Maar de tijden zijn slecht en jij moet nu jouw eigen bladzijden lezen en ernaar handelen.’

De bladzijden waaierden traag om, de kaarsen die hij had aangestoken flakkerden. Hij bladerde terug en stopte bij mijn geboortedatum, legde zijn hand even op het blad.

‘Kijk, lees en onthoud.’

Hij zette een paar stappen opzij om mij erbij te laten. Mijn hart bonkte in mijn keel. Ik zag goud en groen, strepen, lichtval, flitsen, afbeeldingen. De letters vlochten zich aaneen tot zinnen die schitterden in het kaarslicht.

*De draagster van de boog Virtus zal ten strijde trekken.
Waar de moeder faalde zal de dochter van aarde en
maan slagen.*

Mijn moeder – er ging een schok door mij heen.
Ze had gefaald, stond er. Leefde ze nog? En wie was
die draagster van de boog Virtus? De letters vlochten
zich opnieuw.

Alleen als zij samenwerkt, kan zij slagen.

De letters dwarrelden en vervaagden. Een groene draak